

Sygn. akt IC 2353/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2019r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR(del.) Joanna Dams

Protokolant : Karolina Piech

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 czerwca 2019r. w Ś.

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko S. F. (1) i J. Z.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 104.140,93zł (słownie: sto cztery tysiące sto czterdzieści złotych 93/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 29 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty ;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 10.085zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2353/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 października 2018r. A. M. domagał się od S. F. (1) i J. Z. solidarnej zapłaty kwoty 110 000 zł wraz z odsetkami maksymalnymi liczonymi od dnia 29 kwietnia 2017r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania podał, że podstawę dla niego stanowi zawarta przez strony na piśmie umowa pożyczki z dnia 20 lipca 2016r., z której wynikała zarówno kwota pożyczki, jak i wysokość należnych odsetek. Powód spełnił swoje świadczenie należycie, natomiast pozwani odmówili zwrotu pożyczki, motywując to brakiem pieniędzy.

W dniu 8 listopada 2018r. Sąd Okręgowy w Ś. wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. I Nc 182/18.

W złożonym dnia 17 grudnia 2018r. sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczyli, aby strony łączyła pisemna umowa, na którą powołał się pozwany. Wyjaśniali, że w dniu 20 lipca 2016r. powód, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. M. w W., zawarł z (...) sp. z o.o. w P. (członkami zarządu i udziałowcami której to spółki byli pozwani S. F. (2) i J. Z.) dwie umowy pożyczki – jedną na kwotę 60 000 zł, a drugą na kwotę 40 000 zł. Pożyczkodawca zobowiązał się przekazać do kasy spółki (...) kwotę 40 000 zł do dnia 31 października 2016r., a kwotę 60 000 zł do dnia 28 listopada 2016r. Nadto w dniu 20 października 2016r. zostały podpisane warunkowe umowy sprzedaży udziałów (...) sp. z o.o. pomiędzy powodem a pozwanymi. Powód nie spełnił jednak w umownym terminie świadczeń z obu umów pożyczek, w związku z czym umowy te wygasły. Zdaniem pozwanych powód wiedząc, że nie wywiąże się z umów pożyczek, a będąc już warunkowym (...) spółki (...), rozpoczął w dniu 23 listopada 2016r. procedowanie podpisania kolejnych umów pożyczek z nowym prezesem spółki P. Ż. (pozwani zostali odwołani z funkcji członków zarządu dnia 25 lipca 2016r.). W dniu 23 listopada 2016r. powód otrzymał dwa projekty umów – umowy pożyczki na kwotę 100 000 zł oraz umowy przelewu wierzytelności, zabezpieczającego pożyczkę. Na podstawie tej umowy pożyczka miała być świadczona przez powoda po dniu 28 listopada 2016r. W

związku z problemami (...) spółki (...), utraciła ona zdolność regulowania zobowiązań. Pozwani podkreślili zatem, że umowa pożyczki z dnia 20 lipca 2016r., w oparciu o którą Sąd Rejonowy w W. wydał przeciwko (...) sp. z o.o. nakaz zapłaty w sprawie sygn. akt VI GNc 213/17, nigdy nie została udzielona spółce – zakwestionowali zatem wiarygodność złożonego w tamtej sprawie dokumentu Kasa Wydała (KW) (...) z dnia 20 lipca 2016r. Wywodzili także, że ich zdaniem dołączona do pozwu w niniejszej sprawie umowa pożyczki z dnia 20 lipca 2016r., która miała zostać zawarta z pozwanymi, została spreparowana z pierwszej podrobionej przez powoda strony oraz drugiej oryginalnej strony umowy pożyczki na kwotę 40 000 zł z dnia 20 lipca 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 24 kwietnia 2015r. Przedmiotem jej działalności jest produkcja konstrukcji metalowych i ich części, obróbka metali i nakładanie powłok na metale, naprawa i konserwacja metalowych wyrobów gotowych, roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych, roboty związane z budową rurociągów przesyłowych i sieci rozdzielczych, wykonywanie instalacji wodno-kanalizacyjnych, cieplnych, gazowych i klimatyzacyjnych itd.

Od samego początku do chwili obecnej jedynymi członkami zarządu oraz jedynymi udziałowcami w/w spółki, ujawnionymi w Krajowym Rejestrze Sądowym, są pozwani S. F. (2) (prezes) i J. Z. (wiceprezes). Każdemu z nich przysługuje po pięć udziałów o łącznej wartości 2500 złotych.

(dowód: Informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z Rejestru

(...), KRS nr (...), (...);

przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół;

okoliczności bezsporne)

Powód A. M. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. M. z/s w W., której przedmiotem jest przede wszystkim sprzedaż hurtowa metali i rud metali. Powód poznał pozwanego J. Z. w latach 2005-2006, kiedy ten był dyrektorem dużej firmy, z którą wówczas powód współpracował.

Ok. kwietnia 2016r. J. Z. zadzwonił do powoda i – jako członek zarządu (...) sp. z o.o. – zaproponował mu współpracę gospodarczą. Na spotkaniu, które odbyło się w K., J. Z. przedstawił powodowi dokumentację umowy, jaka łączyła (...) sp. z o.o. z (...) S.A. w W., jednocześnie wskazując, że spółka (...) potrzebuje doinwestowania i usprawnienia działalności, gdyż chwilowo ma problemy z płynnością finansową. Pozwany zwrócił się do powoda o udzielenie spółce pożyczki, w zamian za co zaproponował „przyjęcie powoda do spółki”.

Powód był zainteresowany ofertą i strony przystąpiły do szczegółowych rozmów w tym zakresie.

(dowód: przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół;

okoliczności bezsporne)

W dniu 20 lipca 2016r. powód, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, zawarł z (...) sp. z o.o. w P. (reprezentowaną przy tej czynności przez obu pozwanych) umowę pożyczki kwoty 60 000 zł. Przedmiot pożyczki miał być przekazany do kasy spółki w terminie do dnia 28 listopada 2016r., a spółka zobowiązała się do zwrotu pożyczki jednorazowo w terminie do dnia 31 grudnia 2016r. Na wypadek nieterminowego zwrotu pożyczki spółka (...) zobowiązała się do spłaty odsetek umownych za każdy dzień opóźnienia w wysokości 15 % w skali roku.

Tytułem zabezpieczenia spłaty pożyczki spółka (...) zobowiązała się do dokonania na rzecz powoda cesji wierzytelności do kwoty 100 000 zł, przysługującej spółce od (...) S.A. w W..

Powód wydał spółce (...) przedmiot pożyczki w gotówce, co nastąpiło na podstawie dowodu wypłaty z dnia 20 lipca 2016r. Pożyczka ta nigdy nie została zwrócona, a egzekucja przeciwko spółce – prowadzona na podstawie wydanego przez Sąd Rejonowy w (...) tytułu wykonawczego - okazała się bezskuteczna.

Cesja wierzytelności na kwotę 100 000 zł, mająca zabezpieczać roszczenia powoda, nigdy nie została dokonana, albowiem jej dopuszczalność została wyłączona w kontrakcie łączącym (...) sp. z o.o. z (...) S.A. w W..

(dowód: umowa pożyczki z 20.07.2016r. - w aktach sprawy SR w W.,

sygn. VI GNc 213/17;

dowód wypłaty z 20.07.2016r. KW (...) - w aktach sprawy SR w

W., sygn. VI GNc 213/17;

prawomocny nakaz zapłaty z dnia 10 lutego 2017r. - w aktach sprawy

SR w (...), sygn. VI GNc 213/17;

przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół)

W dniu 20 października 2016r. powód zawarł odrębnie z każdym z pozwanych warunkowe umowy sprzedaży udziałów w spółce (...). W umowach tych każdy z pozwanych oświadczył odrębnie, że przysługuje mu po 50 udziałów o łącznej wartości 25 000 zł. Przedmiotem umów miała być sprzedaż po 16 udziałów o łącznej wartości 8 000 zł (każdy udział o wartości 500 zł) za cenę w kwotach po 2 000 zł, która została przez powoda już uprzednio zapłacona. Umowy zawarto pod warunkiem zarejestrowania w KRS podwyższenia kapitału zakładowego dokonanego uchwałą zgromadzenia wspólników z dnia 25 lipca 2016r.

Podwyższenie kapitału zakładowego nigdy nie zostało wpisane do KRS, zatem rozporządzenie przez wspólników udziałami okazało się nieważne.

(dowód: warunkowa umowa sprzedaży udziałów z dnia 20.10.2016r., zawarta

z pozwanym S. F. (1), k.20-21;

warunkowa umowa sprzedaży udziałów z dnia 20.10.2016r., zawarta

z pozwanym J. Z., k.22-23;

Informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z Rejestru

(...), KRS nr (...),(...);

przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół;

okoliczności bezsporne)

W listopadzie 2016r. (...) sp. z o.o. nie miała płynności finansowej i pozwani zwrócili się do powoda o udzielenie kolejnej pożyczki.

W dniu 23 listopada 2016r. pozwany S. F. (2) wysłał powodowi drogą e-mailową projekt umowy pożyczki, na podstawie której powód miałby udzielić spółce pożyczkę w kwocie 100 000 zł w terminie do dnia 23 listopada 2016r., która podlegałaby zwrotowi w terminie do dnia 31 grudnia 2016r. Na wypadek opóźnienia w zwrocie projekt umowy zastrzegł odsetki w wysokości 5 % w skali roku. Pożyczka miała być zabezpieczona przelewem wierzytelności w kwocie 100 000 zł, przysługującej spółce względem (...) S.A. w W..

(...) sp. z o.o. miała być reprezentowana przy zawarciu umowy przez nowego Prezesa Zarządu P. Ż., który został powołany uchwałą Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) sp. z o.o. z dnia 25 lipca 2016r. (po uprzednim odwołaniu zarządu w osobach pozwanych i powołania S. F. (1) na funkcję Przewodniczącego Rady Nadzorczej). Zmiana zarządu nigdy nie została wpisana do KRS.

(dowód: e-mail z 23.11.2016r. z projektami umów, k.24-26;

kserokopia protokołu nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z

25.07.2016r., k.32-35;

przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół)

Powód nie przyjął przedstawionej mu przez S. F. (1) oferty i nie podpisał umowy z 23 listopada 2016r. Na tym etapie współpracy stron miał już obawy co do wypłacalności (...) sp. z o.o., przy czym nie znał osobiście prezesa P. Ż. (defacto uznawał go za tzw. „słupa”, skoro wszelkie rozmowy prowadził nadal z pozwanymi). Zdecydował się jednak na udzielenie pożyczki bezpośrednio pozwanym jako osobom fizycznym. Strony poczyniły uzgodnienia, że wydanie pożyczki nastąpi w ten sposób, że powód będzie płacił niektóre zobowiązania (...) sp. z o.o.

W okresie od 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r. powód na wskazanie pozwanych uregulował następujące zobowiązania (...) sp. z o.o. na łączną kwotę

83 900,93 zł:

1/ w dniu 28 listopada 2016r. zapłacił kwotę 6 165 zł za najem pomieszczeń (5 000 zł), olej opałowy (850 zł), tonery i tusze (315 zł);

2/ w dniu 29 listopada 2016r. zapłacił kwotę 2 000 zł tytułem wynagrodzenia zleceniobiorcy J. G. (płatność gotówką na budowie w K.);

3/ w dniu 1 grudnia 2016r. zapłacił wynagrodzenia pracowników spółki za październik 2016r. (dot. S. W., J. B., W. C., J. R.) oraz należność zleceniobiorcy J. P. – w łącznej kwocie 16 133,16 zł;

4/ w dniu 5 grudnia 2016r. zapłacił wynagrodzenia pracowników spółki (...) za październik 2016r. – w łącznej kwocie 4 961,08 zł;

5/ w dniu 30 grudnia 2016r. zapłacił wynagrodzenia pracowników spółki za listopad 2016r. (dot. W. C., S. W., M. S.) oraz należność zleceniobiorcy J. P., a także zaliczkę dla W. C. – w łącznej kwocie 8 481,09 zł;

6/ w dniu 2 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 6 150 zł na podstawie dokumentu (...), wystawionego przez (...) sp. z o.o. w K.;

7/ w dniu 5 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 1 709,40 zł za fakturę proforma nr (...) wystawioną przez F. (...) Ł. M. z/s w P. oraz kwotę 3 000 zł za fakturę (...), wystawioną przez Przedsiębiorstwo Usługowe (...) z/s w P.;

8/ w dniu 9 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 465 zł za fakturę proforma nr (...), wystawioną przez firmę handlową (...) z A.;

9/ w dniu 12 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 625 zł za fakturę nr (...), wystawioną przez PPUH (...) z/s w Z.;

10/ w dniu 13 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 508 zł za fakturę nr (...), wystawioną przez PPUH (...) z/s w Z. oraz kwotę 4 981,50 zł za fakturę (...), wystawioną przez Usługi (...) w K.;

11/ w dniu 19 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 3 985,20 zł za fakturę (...), wystawioną przez Usługi (...) w K.;

12/ w dniu 20 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 5 000 zł na rzecz E. D. ze S.;

13/ w dniu 29 grudnia 2016r. zapłacił kwotę 3 136,50 zł za fakturę nr (...), wystawioną przez Usługi (...) w K.;

14/ w okresie od 3 do 25 stycznia 2017r. wypłacił tytułem wynagrodzeń pracowników spółki na rachunek bankowy J. B. (jeden z pracowników) łączną kwotę 16 600 zł.

Nadto w okresie od 29 listopada 2016r. do 23 grudnia 2016r. powód przelał na prywatny rachunek bankowy pozwanego S. F. (1) – tytułem udzielonej pozwanym pożyczki – łączną kwotę 20 240 zł. Kwota ta miała służyć spłacie zaległych zobowiązań spółki (...), m.in. za dźwig.

Uiszczanie przez powoda wymagalnych należności na rachunki inne niż rachunek spółki (...) uzasadniane było obawą pozwanym, by środki te nie zostały zajęte przez wierzycieli w drodze przymusowej egzekucji.

(dowód: przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół);

zestawienie płatności z dnia 10.02.2017r., k.27;

potwierdzenia przelewów, potwierdzenia wykonanych operacji,

potwierdzenia transakcji i wyciąg z rachunku bankowego

na k.41-74;

e-mail S. F. (1) z 20.11.2016r. z zał., k.75-76;

e-mail S. F. (1) z 24.11.2016r. z zał., k.77-78;

e-maile S. F. (1) z 6.12.2016r., k.79-80;

e-mail S. F. (1) z 9.12.2016r. z zał., k.83-84;

e-mail J. R. z 12.12.2016r., k.82;

e-mail S. F. (1) z 13.12.2016r. z zał., k.81;

e-mail S. F. (1) z 14.12.2016r. z zał., k.85-86;

e-mail S. F. (1) z 19.12.2016r. z zał., k.87;

e-mail S. F. (1) z 27.12.2017r. z zał., k.88-89)

W lutym 2017r. (...) sp. z o.o. księgowa A. F. wystąpiła do pozwanego J. Z. oraz do powoda o przedstawienie oficjalnego stanowiska co do rozliczeń firmy (gdyż płatności nie przechodziły przez konto spółki), także w kontekście planowanego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

W odpowiedzi powód przedstawił szczegółowe rozliczenie z dnia 10 lutego 2017r.

(dowód: e-mail A. F. z 2.02.2017r., k.90;

rozliczenie z dnia 10.02.2017r., k.27)

Na początku 2017r. powód wzywał pozwanym ustnie do zwrotu pożyczki, jednakże odmówili oni dobrowolnego spełnienia świadczenia.

(dowód: przesłuchanie powoda A. M., k.126v.-127, e-protokół)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 104 140,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2017r.

Pozwani zastępowani byli w sprawie przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, pomimo czego swoje stanowisko procesowe wyrażali jedynie w pismach, które zdaniem Sądu nie były sporządzane przez zawodowego prawnika. Dlatego podniesione przez nich zarzuty należało rozumieć w ten sposób, że przede wszystkim kwestionowali swoją legitymację procesową bierną wskazując, że to nie oni byli stronami jakichkolwiek umów pożyczek, które miały być bądź były udzielone przez powoda. Nadto zarzucali, że w ich przekonaniu dołączona do pozwu pisemna umowa pożyczki z dnia 20 lipca 2016r. (k.4-5, oryginał na k.124-125) została przerobiona przez powoda. Natomiast – co należy podkreślić – pozwani nie kwestionowali w żadnym miejscu, że w okresie od 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r. powód świadczył tytułem spłaty zobowiązań spółki łączną kwotę 104 140,93 zł, wynikającą z zestawienia płatności z dnia 10 lutego 2017r. (k.27) i popartą przez powoda potwierdzeniami przelewów, potwierdzeniami wykonanych operacji, potwierdzeniami transakcji i wyciągiem z rachunku bankowego na k.41-74. Pozwani wskazywali jedynie, że powód dokonywał tych świadczeń jako osoba, która nabyła warunkowo udziały w (...) sp. z o.o. i zachowywała się tak, jak współnik (udziałowiec) spółki.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że istota sporu sprowadzała się w sprawie do rozstrzygnięcia, na podstawie jakiego stosunku doszło do przekazania przez powoda środków pieniężnych w kwocie 104 140,93 zł (spłaty przez powoda konkretnych zobowiązań obciążających (...) sp. z o.o., a w przyszłości zapewne także pozwanych jako członków zarządu – art.299 k.s.h.). Natomiast powództwo w części ponad tę kwotę (tj. co do 5 859,07 zł) z pewnością nie zostało udowodnione, albowiem powód prócz wątpliwego dokumentu umowy z dnia 20 lipca 2016r. nie przedstawił żadnych dowodów, z których by wynikało, że faktycznie świadczył na rzecz pożyczkobiorcy całą kwotę 110 000 zł, której zapłaty domagał się w pozwie (art.6 k.c. i art.720 k.c.).

Umowa pożyczki została uregulowana w art.720 i nast. k.c. Jej elementami przedmiotowo istotnymi jest zobowiązanie dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego określonej ilości pieniędzy (albo rzeczy oznaczonych co do gatunku) oraz zobowiązanie biorącego do zwrotu tej samej ilości pieniędzy (...). Zwrot pożyczki to zatem element statuujący tę umowę, zatem umowa musi zastrzegać ów zwrot, przy czym umowa pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Pożyczka jest umową konsensualną, dwustronnie zobowiązującą. Umowa powinna określać strony umowy, ze wskazaniem ich roli, oraz przedmiot pożyczki, a jej przedmiotowo istotnym elementem jest obowiązek zwrotu pożyczki. W wypadku sporu między stronami umowy jej charakter należy ustalać w oparciu o okoliczności faktyczne jej towarzyszące oraz ewentualnie o pozostałe jej postanowienia. Jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, to wynosi on 6 tyg. od wypowiedzenia (art.723 k.c.).

W przekonaniu Sądu wszechstronna ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów dała podstawę do ustalenia, że strony tego postępowania łączyła co najmniej ustna umowa pożyczki kwoty 104 140,93 zł, gdyż pozwani S. F. (2) i J. Z. zobowiązali się do zwrotu na rzecz powoda A. M. udzielonych przez niego w okresie od 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r. na zaspokojenie zobowiązań (...) sp. z o.o. kwot.

Jak już wcześniej wskazano, w sprawie bezspornym było (art.229 k.p.c.), że pozwany przekazał bezpośrednio wierzycielom (...) sp. z o.o., jak i na prywatne konto pozwanego S. F. (1) (również celem spłaty zobowiązań spółki) łączną kwotę 104 140,93 zł. Zdaniem Sądu również zwrotny charakter tego świadczenia nie budził wątpliwości (na tym etapie zważeń należy pominąć jeszcze ocenę, na czyją rzecz pożyczka została udzielona). Jak wynika bowiem z twierdzeń samych pozwanych, powód zawarł ze spółką umowę pożyczki łącznej kwoty 100 000 zł jeszcze 20 lipca 2016r., przy czym zobowiązał się przekazać do kasy spółki (...) kwotę 40 000 zł do dnia 31 października 2016r., a kwotę 60 000 zł do dnia 28 listopada 2016r. Jednakże zdaniem pozwanych umowy te wygasły wobec ich niewykonania w terminie (?) i dlatego powód „wiedząc, że nie wywiąże się z umów pożyczek, a będąc już warunkowym (...) spółki (...), rozpoczął w dniu 23 listopada 2016r. procedowanie podpisania kolejnych umów pożyczek z nowym prezesem

spółki P. Ż.". Następnie doszło do bezspornego wydania środków pieniężnych w okresie od 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r.

Jak z powyższego wynika, pozwani w żadnym miejscu nie zarzucali, że udzielone przez powoda środki nie miały charakteru zwrotnego. Dlatego bez znaczenia pozostaje podnoszona przez pozwanych okoliczność, iż powód dokonywał tych świadczeń jako osoba, która nabyła warunkowo udziały (...) sp. z o.o. i bywało, że zachowywał się on tak, jak wspólnik (udziałowiec) spółki. Zatem jedynie marginalnie wskazać należy, że nabycie udziałów miało charakter warunkowy, przy czym istotny warunek w postaci podwyższenia kapitału zakładowego (wskutek którego to podwyższenia miało dojść do sprzedaży udziałów) nigdy nie został spełniony. Jak natomiast wynika z art.16 k.s.h. i art.262 § 4 k.s.h., rozporządzenie udziałem dokonane przed zarejestrowaniem podwyższenia kapitału zakładowego jest nieważne, przy czym podwyższenie kapitału następuje z chwilą wpisania do rejestru. W konsekwencji powód nigdy nie został wspólnikiem spółki. W okolicznościach sprawy nie sposób też dopatrywać się jego roli jako tzw. wspólnika cichego, którego rolą miałoby być jedynie „dokapitalizowanie” działalności (...) sp. z o.o. w zamian za udział w zysku.

Najdonioślejsze zarzuty pozwanych dotyczyły prawdziwości dokumentu umowy pożyczki z dnia 20 lipca 2016r. (k.4-5, oryginał na k.124-125), a w konsekwencji ich legitymacji biernej. W tym miejscu rację należy przyznać pozwanym, że przedmiotowy dokument nie mógł sam w sobie stanowić wiarygodnej podstawy dla dochodzonych w sprawie roszczeń. Po pierwsze bowiem umowa o tej treści, której stronami byli powód i S. F. (2) oraz J. Z. – zgodnie z rozpatrywanym dokumentem – miała zostać zawarta już w dniu 20 lipca 2016r., a więc dokładnie wtedy, gdy powód zawarł ze spółką (...) umowę pożyczki kwoty 60 000 zł oraz – zdaniem pozwanych – dodatkowo umowę pożyczki kwoty 40 000 zł (umowę tę przedstawiono tylko w kserokopii – k.18-19, a pozwany w dniu 3 czerwca 2019r. zaprzeczył jej zawarciu – k.126v.). Okoliczność zawarcia istotnej umowy już w dniu 20 lipca 2016r. jest mocno wątpliwa w kontekście zeznań samego powoda, który na rozprawie w dniu 3 czerwca 2019r. podał, że zawarł umowę z pozwanymi dopiero po tym, jak spółce skończyły się pieniądze pochodzące z transzy w kwocie 60 000 zł, wydanej spółce w dniu 20 lipca 2016r. Dodatkowo wątpliwość tą wzmacnia ta okoliczność, iż pożyczka kwoty 60 000 zł mogła być udzielona do kasy spółki (k.17), a pożyczka na rzecz pozwanych m.in. na wskazane przez nich rachunki, a więc z pominięciem kasy i rachunku spółki, choć jej celem – jak się okazało – była również spłata zobowiązań spółki. Po wtóre umowa ta zawiera sprzeczności i niejasności, zwłaszcza w miejscu, w którym określa w tożsamy sposób na dzień 28 kwietnia 2017r. zarówno termin przekazania pożyczki (wydania środków pieniężnych pozwanym), jak i termin zwrotu pożyczki. Po trzecie przedmiotem umowy była pożyczka kwoty 110 000 zł, a powód nie udowodnił, że taką całą kwotę wydał pozwanym, jak również nie wyjaśnił, dlaczego nie wydał jej w całości. Po czwarte tę dwustronicową umowę sporządzono na dwóch odrębnych kartkach, z których pierwsza, zawierająca najistotniejsze postanowienia, nie została parafowana przez strony, a podpisy pozwanych znajdują się tylko na stronie drugiej. Zatem faktycznie – jak wskazywali pozwani – mogła ona ulec łatwemu przerobieniu. Z drugiej jednak strony zdziwienie budzi, że skoro powód miałby się posunąć do przerobienia umowy i samodzielnego skonstruowania jej strony pierwszej (czyn karalny), mając na to czas i sposobność, to dlaczego uczynił to tak niedbale. Dlatego zdaniem Sądu dowody przeprowadzone w niniejszym postępowaniu nie pozwoliły na kategoryczne stwierdzenie, że faktycznie doszło do przerobienia umowy, aczkolwiek w ocenie Sądu nie była ona wystarczająco wiarygodnym dowodem w sprawie. Jednakże w ocenie Sądu fakt zawarcia umowy pożyczki z pozwanymi został udowodniony na podstawie poniższego rozumowania. Otóż zdaniem samych pozwanych powód zawarł ze spółką (...) umowy pożyczki łącznej kwoty 100 000 zł w dniu 20 lipca 2016r., lecz umowy te wygasły, gdyż powód nie wykonał ich w terminie, tj. nie przekazał spółce kwoty 40 000 zł do dnia 31 października 2016r. i kwoty 60 000 zł do dnia 28 listopada 2016r. Dlatego właśnie – według pozwanych - powód „wiedząc, że nie wywiąże się z umów pożyczek, a będąc już warunkowym (...) spółki (...), rozpoczął w dniu 23 listopada 2016r. procedowanie podpisania kolejnych umów pożyczek z nowym prezesem spółki P. Ż.". Projekt takiej umowy – która podtrzymywała kwotę pożyczki (100 000 zł), lecz obniżała wysokość odsetek umownych za opóźnienie (z 15 % do 5 % w skali roku) przesłał powodowi e-mailem z dnia 23 listopada 2016r. pozwany S. F. (2). Zatem według stanowiska procesowego pozwanych do bezspornego wydania środków pieniężnych w kwocie 104 140,93 zł w okresie 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r. nie mogło dojść na podstawie żadnej z przywołanych przez nich umów z dnia 20 lipca 2016r., zawartych ze spółką (gdyż one „wygasły”). Nadto przypomnieć należy, że powód udowodnił w sprawie Sądu Rejonowego w (...), sygn. akt VI GNc 213/17, że wydał spółce na podstawie jednej z tych umów środki

pieniężne w kwocie 60 000 zł już w dniu 20 lipca 2016r. Spółka nie zaskarżyła nakazu zapłaty z dnia 10 lutego 2017r., w którym stwierdzono jej zobowiązanie wynikające z umowy z dnia 20 lipca 2016r. i dokumentu KW z tej samej daty. Okoliczność ta ponownie dowodzi, iż wydanie środków pieniężnych w kwocie 104 140,93 zł nie nastąpiło na podstawie umowy/ umów zawartych ze spółką w dniu 20 lipca 2016r. Rozumując dalej wskazać należy, że powód z pewnością nie zawarł ze spółką w dniu 23 listopada 2016r. pisemnej umowy pożyczki kwoty 100 000 zł. Powód okoliczności tej zaprzeczył, a pozwani nie byli w stanie przedstawić w sprawie umowy takiej pożyczki. E-mail z dnia 23 listopada 2016r. z załącznikami – projektami umów dowodzi jedynie, że S. F. (2) proponował w tej dacie powodowi zawarcie takiego kontraktu ze spółką. W tym kontekście jako wiarygodne należało ocenić przesłuchanie powoda, który na rozprawie w dniu 3 czerwca 2019r. podał, iż w listopadzie 2016r. nie chciał już udzielić pożyczki spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, ale jej współnikom jako osobom fizycznym, gdyż miał obawy co do wypłacalności spółki, zwłaszcza że pozwani ustąpili z funkcji członków zarządu (art.299 k.s.h.) i w ich miejsce prezesem został P. Ż., w rozumieniu powoda tzw. (...), którego powód nie znał i z którym w zasadzie nigdy nie rozmawiał, przy czym osobą decyzyjną pozostawał nadal w szczególności S. F. (2) (były prezes). Skoro zatem w okresie od 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r. powód, który był zainteresowany udziałem w spółce pozwanych, dokonywał spłaty zobowiązań (...) sp. z o.o., jak również przelewał środki na spłatę tych zobowiązań bezpośrednio na konto jednego ze współników (S. F. (1)), to jako wiarygodne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a zatem udowodnione należało ocenić twierdzenia powoda, iż stroną umowy pożyczki łącznej kwoty 104 140,93 zł byli pozwani, nie zaś (...) sp. z o.o. Przy tym byli to obydwaj pozwani. Jak wskazywał powód w swoim przesłuchaniu, lepiej się on znał z J. Z., jednakże z czasem większą rolę w uzgodnieniach stron pełnił S. F. (2), będący – jak wynika ze stanowiska pozwanych – dyrektorem realizowanego w tym czasie kontraktu. Na zaufanie, jakim strony darzyły się w tym okresie, wskazuje przedmiot i forma korespondencji mailowej (k.75-89), z której wynika, że pożyczka realizowana była za wiedzą i zgodą obu pozwanych (J. Z. także był adresem korespondencji, w tym tej pochodzącej od księgowej A. F., k.90), nie zaś tylko S. F. (1).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd podzielił zapatrywanie powoda, że co najmniej na podstawie zawartych przez strony w okresie od 28 listopada 2016r. do 25 stycznia 2017r. szeregu jednostkowych ustnych umów pożyczek, warunkowanych aktualnymi potrzebami (...) sp. z o.o., które miały na celu zapewnienie jej płynności finansowej – pozwani obowiązani są do solidarnej zapłaty na rzecz powoda udzielonej im kwoty 104 140,93 zł. Dlatego na podstawie art.720 k.c. oraz art.723 k.c. (powód wzywał ustnie pozwanych do zwrotu pożyczki na początku 2017r., kiedy dowiedział się o zagrożeniu (...) sp. z o.o. upadłością i utracił nadzieję, że spółka ta będzie dla niego i pozwanych zyskownym przedsięwzięciem) orzeczono, jak w pkt I sentencji wyroku z dnia 7 czerwca 2019r.

O wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art.481 § 2 k.c.

Na zakończenie wskazać należy, że strony nie wnioskowały o przeprowadzenie w sprawie dowodów z osobowych źródeł dowodowych, w tym dowodu z przesłuchania stron. Pomimo tego Sąd wzywał strony do osobistego stawienia na kolejnych rozprawach. Na rozprawie w dniu 3 czerwca 2019r. nie stawili się bez usprawiedliwienia ani pozwani, ani ich pełnomocnik. Dlatego Sąd przesłuchał z urzędu wyłącznie powoda.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. i art.100 k.p.c. Zasądzona z tego tytułu kwota 10 085 zł stanowi wynik stosunkowego rozdzielenia kosztów poniesionych przez strony. Powód poniósł bowiem opłatę stosunkową od pozwu w kwocie

5 500 zł (art.13 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych) oraz koszty zastępstwa prawnego według minimalnej stawki w kwocie 5 400 zł (na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), przy czym wygrał sprawę w części wynoszącej 95 %, tj. 10 355 zł. Natomiast pozwani ponieśli koszty zastępstwa prawnego według minimalnej stawki w kwocie 5 400 zł (na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), przy czym wygrali sprawę w części wynoszącej 5 %, tj. 270 zł. Stąd od pozwanych zasądzono na rzecz powoda różnicę w kwocie 10 085 zł.